

Sentencja

Prawo Unii, w szczególności art. 13 ust. 2 lit. b) i art. 14c lit. b) rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 1606/98 z dnia 29 czerwca 1998 r., oraz załącznik VII do wspomnianego rozporządzenia, stoi na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu takiemu jak rozpatrywane w postępowaniu przed sądem krajowym w zakresie, w jakim zezwala ono państwu członkowskiemu na uznanie w sposób niewzruszalny działalności zarządzania z innego państwa członkowskiego spółką podlegającą opodatkowaniu w tym pierwszym państwie za wykonywaną na swoim terytorium.

(¹) Dz.U. C 179 z 18.6.2011.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 27 września 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État — Francja) — CIMADE, Groupe d'information et de soutien des immigrés (Gisti) przeciwko Ministre de l'Intérieur, de l'Outre-mer, des Collectivités territoriales et de l'immigration

(Sprawa C-179/11) (¹)

(Wniosek o udzielenie azylu — Dyrektywa 2003/9/WE — Minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl — Rozporządzenie (WE) nr 343/2003 — Obowiązek zapewnienia minimalnych warunków przyjmowania w toku procedury przyjmowania lub ponownego przyjmowania osób ubiegających się o azyl przez państwo członkowskie odpowiedzialne za rozpatrywanie wniosku o udzielenie azylu — Ustalenie państwa członkowskiego, na którym ciąży obowiązek poniesienia kosztów zapewnienia minimalnych warunków przyjmowania)

(2012/C 366/19)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Conseil d'État

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: CIMADE, Groupe d'information et de soutien des immigrés (Gisti)

Strona pozwana: Ministre de l'Intérieur, de l'Outre-mer, des Collectivités territoriales et de l'immigration

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Conseil d'État (Francja) — Wykładnia dyrektywy Rady 2003/9/WE z dnia 27 stycznia 2003 r. ustanawiającej minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl (Dz.U. L 31, s. 18) i rozporządzenia Rady (WE) nr 343/2003 z dnia 18 lutego 2003 r. ustanawiającego kryteria i mechanizmy określania państwa członkowskiego właściwego dla rozpatrywania wniosku o azyl, wniesionego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego

(Dz.U. L 50, s. 1) — Zakres obowiązku zapewnienia minimalnych warunków przyjmowania w toku procedury przyjmowania lub ponownego przyjmowania osób ubiegających się o azyl przez państwo członkowskie odpowiedzialne za rozpatrywanie wniosku o udzielenie azylu — Ustalenie państwa członkowskiego, na którym ciąży obowiązek poniesienia kosztów zapewnienia minimalnych warunków przyjmowania w tym okresie

Sentencja

- 1) Wykładni dyrektywy Rady 2003/9/WE z dnia 27 stycznia 2003 r. ustanawiającej minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl należy dokonywać w ten sposób, iż państwo członkowskie, w którym złożono wniosek o udzielenie azylu, jest zobowiązane zapewnić minimalne warunki przyjmowania osób ubiegających się o azyl ustanowione w dyrektywie 2003/9 również osobie ubiegającej się o azyl, w przypadku której państwo to postanowiło, na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 343/2003 z dnia 18 lutego 2003 r. ustanawiającego kryteria i mechanizmy określania państwa członkowskiego właściwego dla rozpatrywania wniosku o azyl, wniesionego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego, wezwać inne państwo członkowskie do jej przejęcia lub ponownego przyjęcia jako państwo członkowskie odpowiedzialne za rozpatrywanie jej wniosku o udzielenie azylu.
- 2) Obowiązek zapewnienia przez państwo członkowskie, w którym złożono wniosek o udzielenie azylu, minimalnych warunków przyjmowania ustanowionych w dyrektywie 2003/9 osobie ubiegającej się o azyl, w przypadku której państwo to postanowiło, na podstawie rozporządzenia nr 343/2003, wezwać inne państwo członkowskie do jej przejęcia lub ponownego przyjęcia jako państwo członkowskie odpowiedzialne za rozpatrywanie jej wniosku o udzielenie azylu, ustaje w następstwie rzeczywistego przekazania osoby ubiegającej się o azyl przez wzywające państwo członkowskie, zaś koszty zapewnienia owych minimalnych warunków ponosi państwo członkowskie, na którym ciąży obowiązek ich zapewnienia.

(¹) Dz.U. C 186 z 25.6.2011.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 4 października 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd Sofija-grad — Bułgaria) — Christo Bjankow przeciwko Gławen sekretar na Ministerstvo na wytresznite raboti

(Sprawa C-249/11) (¹)

(Prawo obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich — Dyrektywa 2004/38/WE — Artykuł 27 — Administracyjny zakaz opuszczania kraju z powodu niespłacenia długu zaciągniętego wobec osoby prawnej prawa prywatnego — Zasada pewności prawa w odniesieniu do aktów administracyjnych, które stały się ostateczne — Zasady równoważności i skuteczności)

(2012/C 366/20)

Język postępowania: bułgarski.

Sąd krajowy

Administratiwen syd Sofija-grad

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Christo Bjankow

Strona pozwana: Główny sekretarz na Ministerstwo na wytresznite raboti

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Administratiwen syd Sofija-grad — Wykładnia art. 4 TUE w związku z art. 20 TFUE i 21 TFUE, jak również art. 52 ust.1 Karty praw podstawowych — Wykładnia art. 27 ust. 1 oraz art. 31 ust. 1 i 3 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. L 158, s. 77) — Ograniczenia w prawie do swobodnego przemieszczania się — Zarządzenie nakładające na dłużnika sankcję administracyjną polegającą na zakazie opuszczenia terytorium z powodu nieuregulowania wierzytelności — Zasada pewności prawa w odniesieniu do aktów administracyjnych, które stały się ostateczne — Obowiązek albo brak obowiązku właściwych władz administracyjnych do ponownego zbadania zgodności z prawem niezaskarżonego aktu administracyjnego, który w ten sposób stał się ostateczny, w celu zagwarantowania braku nieproporcjonalnego ograniczenia prawa do swobodnego przemieszczania się.

Sentencja

- 1) Prawo Unii należy interpretować w ten sposób, że stoi ono na przeszkodzie stosowaniu przepisu krajowego przewidującego nałożenie ograniczenia w korzystaniu przez obywatela państwa członkowskiego z prawa do swobodnego przemieszczania się w Unii Europejskiej z samego tylko powodu istnienia zaciągniętego przezeń względem osoby prawnej prawa prywatnego niezabezpieczonego zobowiązania w wysokości przekraczającej kwotę określoną w ustawie.
- 2) Prawo Unii należy interpretować w ten sposób, że stoi ono na przeszkodzie stosowaniu uregulowania państwa członkowskiego, na mocy którego postępowanie administracyjne zakończone wydaniem zakazu opuszczania kraju takiego jak ten będący przedmiotem sporu przed sądem krajowym, który stał się ostateczny i wobec którego nie wniesiono sądowego środka zaskarżenia, może zostać wznowione — w przypadku gdy zakaz ten jest oczywiście sprzeczny z prawem Unii — wyłącznie w przypadkach określonych wyczerpująco w art. 99 Administrativnoprocesualen kodeks (kodeksu postępowania administracyjnego), i to niezależnie od faktu, że taki zakaz wciąż wywołuje skutki prawne w stosunku do swego adresata.

(¹) Dz.U. C 232 z 6.8.2011.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 4 października 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Mercantil n° 2 de A Coruña — Hiszpania) — Germán Rodríguez Cachafeiro, María de los Reyes Martínez-Reboredo Varela-Villamor przeciwko Iberia, Líneas Aéreas de España SA

(Sprawa C-321/11) (¹)

(Transport lotniczy — Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 — Odszkodowanie dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład — Pojęcie „odmowy przyjęcia na pokład” — Anulowanie przez przewoźnika karty pokładowej pasażera z powodu zakładanego opóźnienia wcześniejszego lotu, na który odprawa pasażerów nastąpiła jednocześnie z danym lotem dokonywanym przez tego samego przewoźnika)

(2012/C 366/21)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Juzgado de lo Mercantil n° 2 de A Coruña

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Germán Rodríguez Cachafeiro, María de los Reyes Martínez-Reboredo Varela-Villamor

Strona pozwana: Iberia, Líneas Aéreas de España SA

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Juzgado de lo Mercantil de A Coruña — Wykładnia art. 2 lit. j), art. 3 ust. 2, art. 4 ust. 3, art. 5 i 7 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. L 46, s. 1) — Pojęcie odmowy przyjęcia na pokład — Odmowa przyjęcia na pokład wynikająca z opóźnienia pierwszego lotu, za które winę ponosi przewoźnik lotniczy — Przyznanie miejsc na lot łączony innym pasażerom w związku z zakładaną, lecz nie stwierdzoną niemożliwością dotarcia pasażerów na czas w celu przyjęcia ich na pokład lotu łączonego

Sentencja

Artykuł 2 lit. j), rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91, w związku z art. 3 ust. 2 rozporządzenia nr 261/2004, powinien być interpretowany w ten sposób, że pojęcie „odmowa przyjęcia na pokład” obejmuje sytuację, w której w ramach umowy jednego transportu obejmującego kilka rezerwacji na bezpośrednio następujące po sobie loty, na które odprawa dokonywana jest jednocześnie, przewoźnik lotniczy odmawia przyjęcia na pokład niektórych pasażerów z tego powodu, iż pierwszy